

Arrest

nr. 161 183 van 2 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Blijkens de bestreden beslissing en de verzoekende partij dient de verzoekende partij op 8 november 2012 een aanvraag in tot verblijf in gesteund op artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 27 februari 2014 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eerste beslissing in antwoord op deze aanvraag, bij arrest gekend onder nummer X. Deze aanvraag zou op verschillende tijdstippen zijn aangevuld onder meer met een standaard getuigschrift van dokter H. op 7 maart 2014.

Op 19 mei 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de volgende nieuwe beslissing:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 08 11 onze diensten werd ingediend door: ’

*B., N. A. (R.R.:...))
nationaliteit: Armenië
geboren te Kaphan op (...)1969
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 15.05.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Op de documenten dd. 07.03.2014 ontbreekt naam, de handtekening en het RIZIV-nummer van een arts Bijgevolg kan dit document niet beschouwd worden als medisch getuigschrift en is de erin vervatte medische informatie te beschouwen als declaratoir en kan dit document aldus niet mee in overweging worden genomen.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending van de zorgvuldigheidsplicht aan, onder meer stellende dat:

“(…)Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris ondermeer:

“Op de documenten dd. 07.03.2014 ontbreekt de naam, de handtekening en het RIZIV-nummer van een arts.

Bijgevolg kan dit document niet beschouwd worden als medisch getuigschrift en is de erin vervatte medische informatie te beschouwen als declaratoir en kan dit document aldus niet mee in overweging worden genomen.”

Verzoekster kan enkel vaststellen dat deze stelling manifest strijdig is met de werkelijkheid en dat het standaard medisch getuigschrift dd. 7 maart 2014, welk zij via haar raadsman op 13 maart 2014 aan de Dienst Vreemdelingenzaken deed toekomen, wel degelijk een stempel draagt van de arts met zijn vermelding van zijn naam en RIZIV-nummer, alsook dat het door deze arts werd ondertekend. (stuk 3)

De weigering van de gemachtigde van de Staatssecretaris om dit document mee in overweging te nemen is aldus volstrekt ten onrechte en gesteund op een verkeerde feitelijke vaststelling welke blij geeft van een onzorgvuldige studie van het dossier.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zodat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota aangaande dit eerste middel op:

“Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris ondermeer:

“Op de documenten dd. 07.03.2014 ontbreekt de naam, de handtekening en het RIZIV-nummer van een arts.

Bijgevolg kan dit document niet beschouwd worden als medisch getuigschrift en is de erin vervatte medische informatie te beschouwen als declaratoir en kan dit document aldus niet mee in overweging worden genomen.”

Verzoekster kan enkel vaststellen dat deze stelling manifest strijdig is met de werkelijkheid en dat het standaard medisch getuigschrift dd. 7 maart 2014, welk zij via haar raadsman op 13 maart 2014 aan de Dienst Vreemdelingenzaken deed toekomen, wel degelijk een stempel draagt van de arts met zijn vermelding van zijn naam en RIZIV-nummer, alsook dat het door deze arts werd ondertekend. (stuk 3)

De weigering van de gemachtigde van de Staatssecretaris om dit document mee in overweging te nemen is aldus volstrekt ten onrechte en gesteund op een verkeerde feitelijke vaststelling welke blij geeft van een onzorgvuldige studie van het dossier.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zodat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat integendeel met het advies van de ambtenaar-geneesheer uitdrukkelijk geen rekening wordt gehouden met de documenten, gedateerd van 7 maart 2014 waarbij het de Raad onduidelijk is of ook het standaard medisch getuigschrift van 7 maart 2014 wordt bedoeld of enkel de toegevoegde documenten van 7 maart 2014 bevattende een verkoopshistoriek van medicatie in de periode van 12 juli 2011 tot en met 7 maart 2014.

Het standaard medisch getuigschrift van 7 maart 2014 bevat duidelijk de naam, het adres van de geneesheer en vermeldt tevens diens RIZIV nummer en handtekening zodat dit motief van de bestreden beslissing manifest onjuist is en onzorgvuldig, wat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3. In de mate dat het motief van de bestreden beslissing besproken onder 2.2. dient gezien te worden als een overbodig en overtoellig motief nu de ambtenaar geneesheer deze documenten wel in acht heeft genomen en het advies van deze ambtenaar deel uitmaakt van de bestreden beslissing, voert de verzoekende partij in een tweede middel de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aan.

Zij betoogt onder meer dat:

” Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke

integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige [2 en recente]2 inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift [2 dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag]2 vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. [2 § 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.]2 § 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden : 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene; 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie; 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene; 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene. De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°. De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag. § 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk : 1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat; 2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoon op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat; 3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid; [2 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;]2 [2 5°]2 in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling. § 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4. § 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen. § 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.]1 [2 § 7. De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel, afgelegd door een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van onbepaalde duur, wordt, wanneer zij nog in behandeling is bij de Dienst Vreemdelingenzaken ambtshalve zonder voorwerp verklaard, tenzij de vreemdeling, binnen een termijn van zestig dagen te

rekenen vanaf het inwerkingtreden van deze bepaling of vanaf de overhandiging van de titel waaruit het onbeperkt verblijf blijkt, bij een aangetekende brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken (...)

Er werd zelfs door de arts-adviseur niet nagegaan of er een adequate behandeling beschikbaar is voor verzoeksters aandoening in het land van herkomst, minstens blijkt dit uit geen enkel element van het dossier. (...)" (eigen onderlijning) en in een tweede onderdeel:

"Artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet houdt twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van verzoekster: ofwel houdt zij een reëel risico in voor haar leven of fysieke integriteit, ofwel houdt zij een reëel risico in op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst.

De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster.

Verzoekster verwijst desbetreffende uitdrukkelijk naar de rechtspraak van de Raad van State, o.a. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961.

Uit het advies van de arts-adviseur dd. 15 mei 2014 waarnaar de bestreden beslissing expliciet verwijst, blijkt echter dat niet effectief werd nagegaan of de ziekte van verzoekster een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, waardoor één van de hypothesen uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onderbelicht bleef.

Uit het standaard medisch getuigschrift dat verzoekster bij haar aanvraag voegde blijkt nochtans dat een psychiatrische follow-up noodzakelijk wordt geacht, hetgeen in het advies van de arts-adviseur niet op afdoende wijze wordt ontkracht of weerlegd.

In het advies van de arts-adviseur wordt louter gesteld dat er geen nood is aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht, maar er werd niet onderzocht of de vereiste psychiatrische follow up voorhanden is.

Door derhalve het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebreke aan een adequate behandeling in het land van herkomst niet, of minstens onvoldoende, te onderzoeken en de afwezigheid van dit risico hoofdzakelijk af te leiden uit de vaststelling dat de ziekte waaraan verzoekster lijdt geen reëel risico voor haar leven of fysieke integriteit zou inhouden, wordt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geschonden.

De bestreden beslissing geeft geen blijk van een zorgvuldige en adequate motivering in het licht van de duidelijke bepaling van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster merkt overigens op dat om deze redenen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 119 737 dd. 27 februari 2014 de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 7 maart 2013, en waarbij de aanvraag van verzoekster een eerste keer onontvankelijk werd verklaard, vernietigde.

Waar het advies van de arts-adviseur dd. 15 mei 2014 een woordelijke herneming is van het advies dd. 27 februari 2013 welk de basis vormde voor de vernietigde beslissing dd. 7 maart 2013 en de bestreden beslissing dd. 19 mei 2014 hiernaar zonder enig voorbehoud verwijst, dient de in huidige procedure bestreden beslissing eveneens om deze redenen te worden vernietigd".

2.4. De verwerende partij merkt op in haar nota betreffende deze argumentatie:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd in toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet, omdat uit het advies van de arts-adviseur d.d. 15 mei 2014 blijkt dat de aandoening van verzoekster niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

(...)

Uit de bewoordingen van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet in fine blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomende informatie kan inwinnen van deskundigen. Dergelijk onderzoek of dergelijke raadpleging van deskundigen is dus geen wettelijke verplichting. De ambtenaar-geneesheer kan zodoende wettelijk op basis van de door verzoekster ingediende medische attesten een advies opstellen. De Raad mag geen inhoudelijk, medisch oordeel vellen over het advies van de ambtenaar-geneesheer. Wanneer deze ambtenaar-geneesheer oordeelt dat hij of zij een advies kan opstellen op basis van de ingeleverde

medische attesten, betekent dit dat de ambtenaar-geneesheer in casu met voldoende zekerheid heeft kunnen vaststellen dat het ziektebeeld van verzoekende partij niet beantwoordt aan het ziektebeeld zoals beschreven in artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet. (RvV 17 december 2012, nr. 93.696)

Er dient tevens te worden geduïd dat wanneer de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat een vreemdeling die vraagt om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd, gelet op de aard van de aangevoerde medische problematiek, strikt genomen geen behandeling nodig heeft en het ontbreken van bepaalde vormen van medische zorgverstrekking geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat deze vreemdeling in een onmenselijke of vernederende situatie terechtkomt, deze arts geen overwegingen meer in zijn advies dient op te nemen omtrent de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze vormen van zorgverstrekking in het land van herkomst van deze vreemdeling. Dergelijke overwegingen zijn in dat geval immers niet vereist om te begrijpen waarom werd besloten dat de aanvrager niet voldoet aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde criteria en bieden geen meerwaarde. (RvV 14 mei 2014, arrest nr. 123884)

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom aanvraag van verzoekster onontvankelijk werd verklaard. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekster deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvV 29 maart 2012, nr. 78.303)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (RvV, 24 januari 2011, nr. 54.807)

Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden. (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

Het tweede middel is ongegrond."

2.5. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing en het advies niet blijkt hoe de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer, namelijk dat de verzoekende partij geen ziekte heeft die een directe bedreiging vormt voor haar leven en haar fysieke integriteit, aanleiding kan geven tot de conclusie dat de ziekte waaraan zij lijdt kennelijk niet beantwoordt aan de definitie van ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Ondanks de uitvoerige medicatie die de verzoekende partij dient te nemen, wat blijkt uit het administratief dossier en de vaststelling dat haar geneesheer meent dat een behandelingsduur van vijf jaar nodig is, leidt de ambtenaar-geneesheer zonder verklaring af dat er geen risico is voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het herkomstland bij gebreke aan een kritieke toestand of een vergevorderd stadium van de ziekte. Even ongenueanceerd stelt de ambtenaar-geneesheer dat de depressie waaraan de verzoekende partij lijdt niet is bevestigd door beschermingsmaatregelen noch door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen terwijl hij niet antwoordt op de waslijst aan medicatie die de verzoekende partij dient te nemen en dit al jarenlang. Voorts concludeert hij dat zelfdoding inherent is aan de ziekte. Er wordt niet op een begrijpelijke manier verwoord hoe hij concludeert tot de vaststelling dat de verzoekende partij tevens geen ziekte heeft die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst.

De verwerende partij kan gevolgd worden in de mate dat zij stelt dat de ambtenaar-geneesheer niet verplicht is advies in te winnen of bijkomende onderzoeken te verrichten. In casu blijkt niet dat de ziekte banaal is en blijkt niet uit de bewoordingen van het advies waarom de ambtenaar-geneesheer meent dat een gebrek aan adequate behandeling niet vernederend of onmenselijk kan zijn. Dit wordt niet toegelicht of aangetoond. De motieven ontbreken draagkracht. Evenmin valt uit de bestreden beslissing af te leiden dat de ambtenaar-geneesheer uitdrukkelijk stelt dat de verzoekende partij geen medische behandeling behoeft zoals de verwerende partij in de nota suggereert. De verwerende partij toont evenmin in de nota aan dat het niet behandelen van de ziekte niet leidt tot een onmenselijke of vernederende behandeling van de verzoekende partij. In casu kan de Raad op basis van de luttel gegevens in het administratief dossier dan ook enkel concluderen dat niet is nagegaan of het ontbreken van een behandeling in het herkomstland niet leidt tot een vernederende of onmenselijke behandeling. Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt vastgesteld. Dit heeft de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot gevolg.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN